

MARTIN
ÖSTERDAHL
UUDENVUODENJUHLAT

Suomentanut Jonja Rajala

AULA & CO

Ruotsinkielinen alkuteos *Parmiddagen*
Copyright © Martin Österdahl 2022
Published by agreement with Salomonsson Agency

ISBN 978-952-364-386-4
© Kustannusosakeyhtiö Aula & Co, 2023

Sivun 126 sitaatin laulusta Ystävänmalja (Auld Lang Syne) suomentanut
Pekka Sipilä
Sivun 334 sitaatti Raamatusta, Psalmi 139: 5, vuoden 1992 käännös

Kansi: Mika Tuominen

Paino: Tallinna Raamatutrükikoda

Kustannusosakeyhtiö Aula & Co
Kalevankatu 34, 00180 Helsinki
aulakustannus.fi

Prologi

*Lillängen, Nacka,
uudenvuodenyö*

Upeasta järvinäköalasta on tullut hetkellisesti sokea piste, se on pimeyden nielaisema, valonheitinten häikäisevän valkoisen loisteen väärällä puolella. Rikospaikkatutkijat valkeissa haalareissaan ja muovipusseilla peitetyissä kengissään ovat kyykistyneet katsomaan uima-altaan pohjaan.

Talon allasalue ulottuu pihan reunalle asti, mistä viettää jyrkkä rinne Järlasjönin rantaan. Uima-allas on sijoitettu niin, että sen pinta ja järvi ovat täydellisessä linjassa luomassa illuusiota loputtomana virtaavasta vedestä. Nyt vettä ei kuitenkaan virtaa. Allas on tyhjennetty ja pantu talviteloille.

Altaan pohjalla viruvat ruumiit ovat alastomia. Ne makaavat kovalla kivimosaiikilla liki toisiinsa kietoutuneina kuin uinuvat rakastavaiset. Ympäri lätäköksi kerääntyneessä, vaaleanpunaiseksi värjäytyneessä likavedessä kimaltelee kovassa valossa lasinsiruja. Ruumiiden iho sinertää. Ylävartalot ovat värimuutosten peitossa. Vatsat ja rintakehät viilloilla. Raajat retkottavat ryhdittöminä, vääntyneinä asentoihin, joihin ihmisruumista ei ole tarkoitettu taipumaan.

Mustalta yötaivaalta tuiskuaa suuria lumihietaleita, jotka muistuttavat esityksen päätteeksi lavalle satavaa konfettia. Kal-sea kosteus menee sormikkaiden, untuvatakkien ja univormujen läpi suoraan luihin ja ytimiin.

Kaksi ensimmäisenä paikalle tullutta konstaapelia vaihtaa nopeita katseita. Mitään tämän tapaistakaan he eivät ole näh-neet aiemmin.

Heidän selkensä takana kohoavaan taloon on valittu maise-maa ajatellen korkeat näköalaikkunat. Katto ja räystäskourut ovat kiiltävää kuparia. Julkisivu on verhoiltu käsittelemättömällä setripuulla, se näyttää karkealta ja epäsiistiltä, mutta on mitä ilmeisimmin maksanut maltaita, kuten kaikki muukin täällä.

Poliisit menevät sisään. Eteisen klinkkerilattia on kaunista, mustavalkoista keraamista laattaa. Yhtä seinää vasten seisoo näyttävä vihreä metallikaappi. Sen lokeroissa on käsin kirjoite-tuilla lapuilla perheenjäsenten nimet.

Lisa, Mikael, Ebba.

Ebban nimellä merkityssä lokerossa on valkoiset, matalavarti-set kangaskengät kokoa kolmekymmentäyhdeksän.

Uudehkossa talossa on sama pohjaratkaisu kuin sitä ympä-röivissä viisikymmenluvun rakennuksissakin: keittiö, makuu-huoneet ja olohuone ovat yläkerrassa. He nousevat portaat. Ylä-kerran katossa on upotetut himmennettävät kohdevalaisimet, jotka luovat lämmintä valoa ja rauhaisaa vaikutelmaa. Kaikessa rauhassa ilta ei kuitenkaan ole sujunut, päinvastoin. Kylpyhuo-neessa on kattosuihku lasin takana, poreamme ja kaksi pesual-lastasta ovat valkoista marmoria. Vanhempien makuuhuoneen parisänky on pedattu. Jalkopäässä on rullalla huopa. Makuu-huoneen yhteydessä on pieni suihkuhuone ja vessa. Kaapissa ja hyllyillä on erilaisia lääkkeitä.

Ebban huoneen seinä on täynnä valokuvia. Ebba pienenä. Ebba kavereiden kanssa. Ebba tallilla. Ebba ja söpö tummahiuksinen poika, jolla on lävistys alahuulessa ja mustaa kajalia silmissä. Vastapäiselle seinälle on kiinnitetty vanhoja elokuva- ja musiikkijulisteita. Niiden yläpuolella, melkein katonrajassa, roikkuu banderolli, jossa lukee englanniksi: *Bride to be*.

Kirjoituspöydällä on kannettava tietokone. Muuten pöytää peittävät tavarat ja paperit suloisena sekamelskana.

Olohuoneessa on elegantti vaaleanahkainen sohvaryhmä ja sen keskellä matala sohvapöytä. Huoneen pari porrasta ylemmäs korotetussa osassa on kiiltävän musta pianolakattu ruokapöytä. Viinilaseja, samppanjalaseja, konjakkilaseja ja tyhjiä pulloja, tuolit pöydän ympärillä vähän miten sattuu.

”Mitä helkkaria täällä on tapahtunut?” ihmettelee toinen poliiseista, kolmekymppinen mies.

Työpari, nainen, pudistaa päätään.

”Kun kävimme täällä illalla, Lisa oli kyllä selvästi järkyttynyt. Mutta että tällaista?” hän sanoo.

Poliisit katsovat taas toisiaan, sanoja ei löydy. He kävivät täällä eilisiltana puhumassa talon rouvan kanssa. Nyt on ilmeistä, että olisi pitänyt jäädä pidemmäksi aikaa, jututtaa kaikkia.

Kuusi henkilöä on nauttinut täällä uudenvuodenillallisen. Sen jälkeen he tuntuvat vain nousseen pöydästä ja jättäneen kaiken niille sijoilleen, kuin olisivat paenneet lähestyvää katastrofia.

Toinen parvekkeelle johtavista liukuovista on raollaan ja päästää kylmän tuulenvireen ja kalsean kosteuden sisään. Lunta on tullut koko yön ja sitä sataa edelleen tauotta, niin kuin jokin korkeampi voima tahtois verhota yön tapahtumat valkeaan peitteeseen, unohdettaviksi ja anteeksi annettaviksi. Parvek-

keelle painuneet jäljet peittyvät pikkuhiljaa. Jokainen kuluva sekunti pyyhkii armotta kertomusta tapahtuneesta pois.

Jäljet päättyvät parvekkeen kaiteelle. Kahdet lähekkäiset jalanjäljet näkyvät vielä selvästi. Ehkä he hyppäsivät käsi kädessä.

Ylhäältäpäin näkymä on, jos mahdollista, vieläkin makaa-berimpi.

Alastomat ruumiit, kuin hylätyt mallinuket.

Kaksi elämää, jotka sammuiivat liian varhain.

KUTSU

1

*Lillängen, Nacka,
uudenvuodenaattoa edeltävä yö*

Ebba ja Marlon makoilevat alakerran oleskeluhuoneen sohvalla toisiinsa kietoutuneina ja katselevat, miten *Se-minisarjan* lopputekstit rullaavat suurella televisioruudulla päättymättömänä letkana. Ebban pää lepää Marlonin olkaa vasten. Marlonin pitkät tummat hiukset ovat valahtaneet pojan hartioille ja mustalle T-paidalle. Ebban käsi hypistelee rintakarvoja paidan alla.

Ebba ei tiedä, kumpi vavisuttaa ja kihelmöi sisuskaluja enemmän, Häviäjien kerhon porukka vai ajoittain lapsia lahtaamaan herännyt pelleksi naamioitunut hirviö. Ehkä suurin syyllinen on yksinkertaisesti Marlonin vartalo. Ebba on makoillut jakson pyöriessä poikaystävänsä sylissä, painautunut tiukasti häntä vasten. Viimeisen jakson lopussa he suutelivat taas.

Marlon hiippaili sisään takaovesta pari tuntia sitten. Ebba lähetti viestin, kun äiti oli mennyt nukkumaan. Hän tiesi, että Marlon saapuisi heti kuin vain mahdollista.

Marlonin käsi hakeutuu Ebban paidan alle hyväilemään rintoja. Ebba antaa sen tapahtua, vaikka tietääkin, että joku saattaa tulla yhtäkkiä portaat alas. Kun Marlon koskettaa häntä, on kuin

koko ruumis kuumenisi ja sydän tahtoi hypätä rinnasta ulos. Marlonin kädet ovat pehmeät ja hellät. Huulten lähestyessä Ebban huulia hengitys hyväilee poskia ja leukaa kuin kesäinen tuulahdus. Totuus on, että kaikenlainen fyysinen kosketus saat-
taa hänet tilaan, jota hän on kaivannut. Hän ei vain ole tiennyt, miten kauan onkaan sitä kaivannut.

He ovat olleet yhdessä nyt kaksi kuukautta, ja Ebba miettii, tuntuuko tältä aina, onko edes mahdollista tuntea enemmän kuin nyt.

Hän ei pysty kuvittelemaan että olisi.

Kun hän näki Marlonin ensimmäisen kerran *IRL*, tuntui kuin he olisivat tunteneet toisensa koko ikänsä. Kuin Ebba olisi siihen saakka vain odottanut häntä, tietämättään. Marlon tajusi sen heti, ihan kuin olisi vampyyri, joka pystyi kuulemaan Ebban syvimmät ajatukset. Se oli melkein noloa.

Ei olisi mikään maailman isoin juttu, jos äiti tai isä tulisi nyt alas. Ebba ei aio hiiviskellä Marlonin kanssa, eikä hänelle ole ongelma näyttää tunteitaan avoimesti vanhempiansa edessä.

Marlon ei ole pelkästään rumpali. Hänellä on hyvät arvosa-
nat, ja hän on luultavasti koko Tukholman söpöin poika. Äitiä taatusti huolettaa, että hän on liiankin hyvännäköinen. Että hän on erilainen ja särkee Ebban sydämen.

Mutta äiti ei voikaan ymmärtää, kuinka ihana Marlon on. Marlon ei ikinä satuttaisi Ebbaa.

Äiti sanoo, ettei netissä syntyviin romansseihin voi luottaa. Ikään kuin tietäisi niistä jotain. Hän sanoo myös, että nuorena tunteitaan ymmärtää helposti väärin. Mutta ei iällä ole mitään väliä. Kun tietää, niin tietää.

Huomenna illalla, kun Marlon vanhempineen tulee heille juhlistamaan uuttavuotta ja he viettävät porukalla aikaa kuin

aikuiset pariskunnat, äiti ja isä tajuavat. He hyväksyvät suhteen, sillä heidän on pakko, vaihtoehtoja ei ole, tämä ei ole katoamassa minnekään.

Marlonin käsi liukuu alaspäin kohti kollareiden vyötäröresoria. Suudelmat muuttuvat yhä kiihkeämmiksi, syke kohooa kaikilla ruumiissa. Marlonin alahuulen rengas tuntuu kylmältä, se kutittelee Ebban kieltä ja kiihottaa häntä entisestään.

He ovat kaksin muuta maailmaa vastaan, eikä Ebban välttämättä edes tarvitse kantaa huolta siitä, mitä vanhemmat ajattelevat suhteesta. Eipä tässä olla mistään keskenään riitelevistä italialaisista aatelissuvuista.

Kun Julia heräsi ja näki Romeon riistäneen itseltään hengen, hän otti tämän tikarin ja työnsi sen rintaansa. Juuri niin se menee. Tosirakkaus ei rajoja tunne.

Ebba ummistaa silmänsä. Marlonin hengitys muuttuu yhä kiihkeämmäksi. Silloin se tapahtuu taas. Pelko palaa. Ebba kivettyy niille sijoilleen. On kuin koko ruumis jäätyisi. Ihan niin kuin kaikilla aiemmilla kerroilla. Hän irrottautuu varoen Marlonin otteesta, avaa silmät ja katsoo poikaystävänsä.

”Muista mitä me päätettiin”, Ebba sanoo.

Marlon katsoo häntä syvälle silmiin. Hymyilee kaihoisasti.

Pojan vihreänruskeisiin silmiin voisi hukkoa. Niiden väri vaihtelee ja ne tuntuvat olevan loputtoman syvät. Silmiä kehysivät täydellisesti pitkät tummat hiukset, kalpean vaalea iho, moitteettomat leukaperät ja kasvojen luusto. Kun silmiin katsoo pitkään, niissä näkee kaikki eri vivahteet, kaikki Marlonin sisällä kuplivat tunteet, jotka vain Ebba saa heräämään.

Hän suutelee Marlonia uudestaan. Televisiossa loistaa dvd-soittimen valikko. Kello on yli kaksi yöllä, ja Marlonin on pian pakko lähteä kotiin.

Yhtäkkiä ulkoa kuuluu rymähdys, ja Ebba hätkähtää.

”Mikä se oli?” hän kysyy.

”En tiedä”, Marlon vastaa. ”Ehkä kiinni jäänyt autonovi?”

Kuuluu toinen ääni, kovempi, niin kuin jotain menisi rikki.

Ebba pomppaa ylös sohvalta, juoksee ikkunalle ja katsoo ulos.

”Marlon, nyt vauhtia. Porukat voivat herätä ja tulla alas. He eivät saa nähdä sinua täällä, ei nyt. Huominen menisi pilalle.”

”Okei, okei!”

Marlon nousee pystyyn, oikaisee vyötä ja paitaa.

Ebba nauraa hänen kummalliselle ilmeelleen.

Marlon ottaa nahkatakkin ja mustat maiharit käteensä ja avaa takaoven. Hän hymyilee vinosti, se on Ebban lempihymy, iskee sitten silmää ja sanoo:

”Nähdään huomenna.”

Kynnyksellä hän heittää vielä lentosuukon ennen kuin kääntyy nopeasti ja menee ulos.

Ebba kiiruhtaa katsomaan oven ikkunasta. Kun hän näkee, miten Marlon hyppii takapihalla yhdellä jalalla ja yrittää saada toiseen kenkää, häntä alkaa taas naurattaa. T-paita on edelleen vähän vinossa, takki on heitetty olalle ja Marlonilla on vaikeuksia pysyä tasapainossa. Näyttää siltä kuin hän tanssisi Ebballe tanssia tietäen että tämä näkee. Ebban kasvoille leviää hymy, sisällä läikähtää lämpö.

Hän haluaa painaa kaukosäätimestä pikakelauksen eteenpäin. Huomisiltaan ja uudenvuodenaattoon. Niin että keskiyö olisi vain minuuttien päässä.